

Tuluat Soygunu

– prens · 18 Ağustos 2020

Yangın ömürlerden geçişlere izin verildiğinden beri ne yanan eksi yanan ne küller eski savruk, dilimde alışık olmadığım kelimeler zuhur etti. Ben eskiden çok mu saygı prensiydim gelişlerim saygıyla gidişlerim pervane... Dilimi sürçen eski kelimeler sanki bir tiyatro karesine bağlıyor bakışlarımı/sanki bir tiyatro perdesi çevremde bende İbişin rüyası darbı mesel oyuncular aynı da sahne 2020...

Saçlarım karışık sözler karışık yüreğim alışık sokak çürümelerine insan ömürlerine tüllü kesik perdelerdir yüreğimin yansımaları aynalar eskiden daha mı içi gösteriyordu ne bu bakış saklamaları ne bu alınganlık mirim... Bakacaksın bakarsın bir akışın olur yakacaksın yakarsın küldür nakışın...

Demem o ki ne bir tiyatro kaldı iç geçirecek ne bir salon kaldı bakıp geçecek çığırkanlar susuz carlar aç bu mevsimde yansımıyor bedenime hamledin ruhu, Yedi kocalı Hürmüz, Keşanlı Ali Destanı... Ve bir kireç sürülmemiştir, sahne aralarına yürek yaralarına... Bu kimin elleri bu yürek kimin sahnede devleşir tragedya sevmediklerim görmediklerim aşkım sevdam nasıl şiir tercüman oluyorsa tüm insanlığa tüm acılar sevinçlere tiyatro onun canlısıdır canıdır... Bir yaraya dokunuştur kayıp yangınların suyudur sonu gelmeyecek provaların sırtı yırtık cepkenidir bir maskedir yüzdür koldur eldir dildir...

Rugan bir yalnızlığın yangın yeridir ayaklar çıplak Pir Sultandır gökyüzüne karanfildir urgan, beyaz güvercin kanadında sökülünmüş bir yaranın sazla yamasıdır yüreklere...

Geçersen görürsün görmek bazen umutları çıkarır ortaya sevdayı körükler yine diken sararsın yaralara ama bir yerinden fıskırır hayat/
Bütün bu tantanaya inat!